

Dění a čas (událostný)

Skutečné dění neznamena jen změnu uprostřed trvání, nýbrž je založeno na sjednocení toho, co změně předcházelo, s tím, co po ní následuje. V každé změně něco končí a něco jiného začíná (jen výjimečně dochází jen k jednomu z obojího, tj. že něco končí, aniž by něco jiného začínalo, anebo že něco začíná, aniž by něco jiného končilo; ale vzhledem k provázanosti všeho dění se situací, v níž k dění dochází, jsou takové výjimky jen abstrakcí); tradičně se to chápalo tak, že tento konec něčeho a začátek něčeho jiného k sobě vůbec nepatří. Jenže tam, kde jde o dění událostné, je onen konec a počátek přece jen nějak propojen, a dokonce sjednocen do události jako celku. Musíme si proto položit otázku, jak je vlastně založena jednota události (jako celku), a čím je garantována, tj. co zaručuje, že taková změna nevede k rozpadu události, k jejímu přerušení a k počátku události jiné.

(Písek, 051107-2.)